Агънцето Лъки

Хелън Питърс
Илюстрации Ели Сноудън

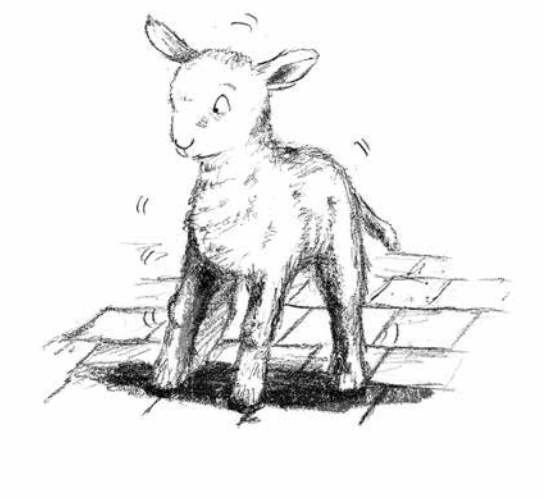

Издателство „Фют“

На Роузи и Джак.
Х.П.

На татко.
Е. С.

A Lamb Called Lucky
First published in the UK in 2020 by Nosy Crow Ltd
The Crow's Nest, 14 Baden Place, Crosby Row
London, SE1 1YW, UK

Text copyright © Helen Peters, 2020
Cover and illustrations copyright © Ellie Snowdon, 2020

The right of Helen Peters and Ellie Snowdon to be identified
as the author and illustrator respectively of this work has been asserted
by them in accordance with the Copyright, Designs
and Patents Act 1988.

All rights reserved

This book is sold subject to the condition that it shall not, by way
of trade or otherwise, be lent, hired out or otherwise circulated
in any form of binding or cover other than that in which it is published.
No part of this publication may be reproduced,
stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means
(electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise)
without the prior written permission of Nosy Crow Ltd.

Агънцето Лъки
© Издателство „Фют“, 2024
Текст Хелън Питърс
Илюстрации Ели Сноудън
Превод Ирина Манушева
Редактор Албена Раленкова

ISBN 978-619-270-053-9



ГЛАВА ПЪРВА

Като малки динозавърчета

– Време е за обяд, Трюфелче! – Жасмин почеса прасето зад ушите. – Следобед пак ще се видим.

Огромното прасе радостно изгрухтя и доволно полегна под една ябълка. Не беше за вярване, че Жасмин го намери съвсем мъничко. Двамата с най-добрия ѝ приятел Том замисляха да създадат спасителен център, когато пораснат, и Трюфелка беше първото животно, което бяха спасили.

Двете ѝ котки – Карамел и Мая, се бяха сгушили в легълцето си на плота в килера зад кухнята, а овчарското куче Скай спеше в кошчето си на пода.

– Виж го – каза Жасмин, – тренировката май съвсем го изтощи.



Беше го намерила предишното лято – изоставен и примрял от глад. А сега, навършил вече годинка, тя го обучаваше за овчарско куче.

– През ваканцията ще имаме много време да го тренираме – отвърна Том.

– Ти ли си, Жас? – провикна се майка ѝ от кухнята. – Измийте ръцете си и сядайте за обяд.

– Ей сега!

Другите вече се бяха разположили на масата. Шестнайсетгодишната Ела, както винаги, държеше пред себе си разтворена книга. Ману, който беше на шест, се въртеше на стола си, шумно дъвчеше сандвич и сипеше трохи навсякъде.

Жасмин подаде хлебче на Том и взе още едно за себе си. После се пресегна за сиренето.

– Има ли десерт? – попита Ману.

– Има плодове в купата – отговори майка му.

– Вчера не готвихте ли в училище? – попита баща им. – Май каза, че ще правите бисквити.

– Ами да! – спомни си майка му. – Великденски подарък за семейството. Още ли са в раницата ти?

– А, да – смути се момчето. – Сега ще ги донеса.

Той отиде до закачалката в

коридора и извади прозрачна кутия от раницата си за училище. Вътре имаше само една малка бисквитка.

– Това ли е? – попита татко. – Само една ли направи?

– Да – потвърди Ману, като старателно избягваше да го погледне.

– Сериозно? – не повярва майка му. – Цял следобед прави една бисквита?

– Да.

Всички вече бяха вперили очи в момчето, а то стоеше, забило поглед в масата. След малко вдигна глава, но само за миг и пак я наведе.

– Може и да не е била само една – смотолеви накрая.

– О? А какво стана с другите? – попита татко.

– Паднаха.

– Сериозно?

– Да.

– В устата ти ли? – мама едва сдържа смеха си. – Е, значи вече си изял десерта си. Ако още си гладен, хапни плодове.

– Дали с Том да не нагледаме овцете следобед? – отклони темата Жасмин.

– Чудесно – отвърна баща ѝ. – Тогава с мама ще продължим тестването на кравите.

Той беше фермер, а майка ѝ Надя – ветеринар. Следобед трябваше да тестват кравите за туберкулоза. Правеха го всяка година, за да се ограничи разпространението на болестта.

– Майката на Бен ще те вземе в два часа – обърна се майка ѝ към Ману. – Ела, нали ще се погрижиш да е готов дотогава? Моля те!

Дъщеря ѝ не отговори – беше погълната от книгата си.

Надя повтори въпроса си.

– Какво? – пак не разбра Ела, но този път поне я чу.

Майка ѝ въздъхна.

– Ману, донеси си нещата за плуване отсега. Така ще си готов, когато Бен дойде.

Бен беше най-добрият приятел на Ману. И той като Том прекарваше всяка свободна минута във фермата. Днес майка му щеше да закара двете момчета на плуване, защото Надя и мъжът ѝ бяха заети.

– Много овце се крадат напоследък – отбеляза татко, който четеше списание „Фермер“. – В Йоркшир отмъкнали цяло стадо.

– Как може да откраднеш цяло стадо? – зачуди се Ману.

– С добре обучени кучета и голям камион.

– А ще откраднат ли и нашите?

– Това е на стотици километри оттук – успокои го баща му.

– Хайде, Том – рече Жасмин, като натъпка последния залък в устата си. – Да видим агънцата!

Сезонът на обагнянето беше любимият период на Жасмин, а оборът с агнетата – любимото ѝ място в Дъбовата ферма. А сега идваха цели две седмици ваканция, през които всеки ден щяха да се раждат нови агънца.

Чуха ги много преди да ги видят. Тъничките им, блеещи гласчета и отговорите на майките им се носеха в цялата ферма. За друг сигурно звучаха еднакво, но всяко агънце различаваше майка си сред останалите и всяка овца разпознаваше своята рожба.



Големият обор беше разделен на кошари с метални прегради. От лявата страна бяха наредени по-малки кошари, във всяка от които имаше по една овца с нейните малки. Повечето бяха родени само преди ден. В най-голямата кошара стояха овцете с по-големи агнета. След няколко дни вече щяха да ги изкарат на полето.

Жасмин огледа всички, за да се увери, че са добре. Случвало се беше някое агънце, което беше изглеждало чудесно, изведнъж да умре без никаква видима причина. Но днес всички изглеждаха наистина добре.

Момичето се насочи към най-вълнуващата кошара: там бяха овцете, които всеки момент щяха да се обагнят. На лицето ѝ

се изписа широка усмивка, когато видя по средата на заграждението една майка с две новородени, които лакомо бозаеха мляко от вимето ѝ и помахваха с опашчици.

– Прекрасни са! – прошепна тя.

Жасмин не спираше да се удивлява, че мъничетата някак си знаеха точно какво да правят. Броени минути след раждането се надигаха на тънките си крачета, заставаха под вимето на майка си и започваха да сучат. Ако нямаше някакъв проблем, разбира се. Затова трябваше да ги наглеждат през няколко часа. Но май всичко си беше наред.

Децата хвърлиха чиста слама на пода, сложиха сено в яслите и напълниха кофите с вода.

– Искаш ли да направим още една тренировка на Скай? – предложи Том, щом приключиха.

Тъкмо се канеха да си тръгват, когато Жасмин зърна нещо яркожълто в сламата. Наведе се да го погледне и ахна.

– Какво е това?

Том коленичи до нея и също възкликна от изненада.

Жълтото нещо беше краят на човка. А тя принадлежеше на малко птиче, проснато в сламата. До него имаше още едно, почти цялото заровено в нея.



Сигурно току-що се бяха излюпили, защото очичките им бяха затворени и нямаха никаква перушина – само лъскава, розова кожа с малко сиво по крилата и

главичките и една сива линия по гръбчетата.

Трудно можеха да се нарекат сладки, по-скоро бяха впечатляващо грозни. Приличаха повече на динозаврчета, отколкото на птици.

– Сигурно са паднали от гнездото – предположи Том. – Не мога да повярвам, че са живи.

– Няма да оцелеят дълго сами – отвърна Жасмин, без да откъсва очи от мъничките им гърдички, които бързо-бързо се повдигаха и спускаха. – Трябва да им помогнем.

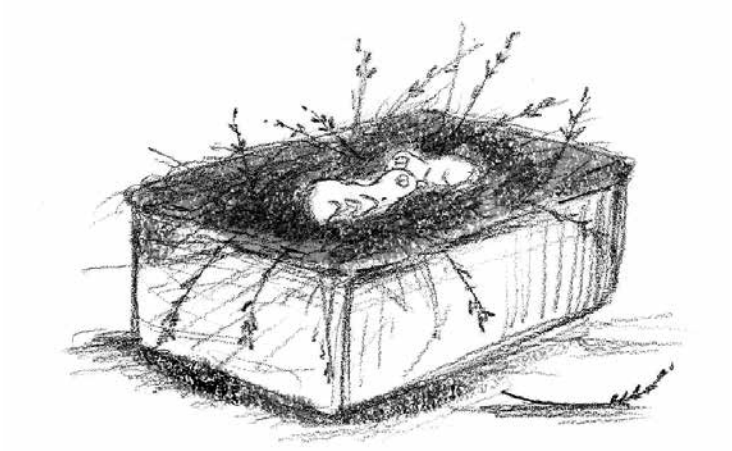

Глава втора

Така е правилно

– Да ги върнем в гнездото? – предложи Том.

Двамата се отдръпнаха назад и огледаха големите метални греди на тавана. По тях имаше множество места, където птица би могла да свие дом.

Жасмин направи няколко крачки напред, като внимаваше да не настъпи някое птиче.

– Не виждам нищо – каза Том.

– Аз също. Но и бездруго не бихме могли да ги качим там. Гредите са твърде високо дори за голямата стълба на татко.

– Освен това родителите им може сами да са ги изхвърлили. И ако ги върнем, пак ще го направят.

– А дори да има гнезда горе, как ще разберем от кое са паднали? Ако сбъркаме, пак ще ги избутат, а втори път може да не оцелеят.

– Е, май ще трябва ние да се погрижим за тях! – промълви Том развълнувано.

– Май да – ухили се Жасмин.

– Знаеш ли с какво се хранят?

– Не, но ще прочетем. Мама сигурно знае, но не можем да я питаме, докато тества кравите, а това ще продължи с часове.

– Да ги внесем вътре.

– Ще потърся в какво да ги сложим.

Момичето отиде до кошарата, където баща ѝ държеше разни неща за малките агънца. Намери едно легенче и го напълни със слама. После внимателно сложи птичките вътре и ги покри със сламата, за да им е топло.

Когато се върнаха в къщата, вътре беше съвсем тихо. Ману навярно беше тръгнал, защото ако беше там, веднага щяха да го чуят.

Двамата седнаха на кухненската маса и Том донесе лаптопа на Надя от кабинета ѝ. Написа „новоизлюпено птиче без майка“ в търсачката и влезе в уебсайта на една благотворителна организация, работеща с диви животни.

– О... това не ни помага.

– Какво пише?